

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK ZÁPADU

a místní vydání

v Crete pro Baline okres, Neb., ve Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tondall, S. D., pro státy South a North Dakota.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilky peněz dějte se pomocí poštovních poukázek (Money Orders), expresních poukázek (Express Money Orders), bankovních poukázek (Bank Drafts), anebo v registrovaném dopise. Oznamujete-li své přestěhování, udejte starou i novou adresu.

Děpisy z kruhů členstva ochotně uveřejňujeme. Musí být slušné, psané bez úmyslu někoho osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

"PORK BARREL"

Během zasedání kongresu přicházíme při čtení anglických časopisů velmi často na zmínku o "pork barrel". Dvě slova ta jsou obrazně věcná i mírná, neboť ve skutečnosti nejedná se o nějaký sůd a v něm naložené vepřové, nýbrž o rozpočtovou předlohu, kteráž zpravidla podává a projednává se krátce před skončením zasedání kongresu a níž z vládní pokladny povolují se mají značné obnosy peněz na prospěch oněch členů kongresu, sud onen sestavivších.

Povolení taková mohou být pro zřízení nebo udržování vojenských posádek v místech, kde jich rozhodně třeba není; pro postavení velké a nákladné postovní nebo vládní budovy v některém městě, kde by mnohem menší budova dobře postačila, nebo pro vyměření některých tokův či řeky, jež nemohou být splavnými, ale peníze na to obětovány utratily by se v porfických městech; jinde zase mají se zřídit loděnice naprosto zbytečné, a jak několikrát se již stalo, účel svému zcela nevyhovující.

Kdykoliv takovéto rozpočtové předlohy se projednávají, dochází ku tuhým hádkám a sporům mezi kongresníky o to, kteří z nich ten či onen kus vepřového urvatí si mají. Kongresníci, poněkud zbytně uchrvátiti co nejvíce peněz na stavbu vládních budov, s velkým rozhorčením napadají onen oddíl rozpočtové předlohy, jímž povolují se mají peníze na úpravu řek nebo zřízení vojenských posádek a skladišť, za to ale s veškerou výmluvností zastávají se povolení peněz na nové vládní budovy. Odpůrci jich nehodlají však od svých domělých nároků jen tak po ně se upustiti a tak se vede po několik dnů veselá vojna, až konečně všichni se dohodnou o mnohdy milionů má se spolkové pokladně ulehčiti. Nesmíme se však domnívat, že z povolení peněz, z toho urvaného kusu vepřového, kongresníci něco dostanou. Nikoliv. Peníze ty přijdou mezi lid toho obvodu, který kongresník zastupuje. Vše, co kongresník z toho má, jest naděje na znovuzvolení. Továrníci, obchodníci, dělníci, majitelé pozemků, všude kdekdo touží jen po tom, aby co nejvíce vepřových peněz v místě se utratilo a běda kongresníkovi, pakli se mu nepodaří také notný kus vepřového ze sudu pro svůj obvod uloviti.

Má-li město prospívati, vpřed cestu sobě raziti, poukázati na se a na své obchodní přiležitosti pozor, musí kapitalisté a podnikatelé, musí k tomu míti peníze, hodné peníze a čím více jich, tím lépe. Proto vhod přicházejí peníze z vládní pokladny a nechtějí se na to, že to není správně, pomáhají sobě příspěvky spolkové vlády, kde dobré a posádky přichází pro takové příspěvky nebo vydání nestávají.

Tak tou míly sud vepřového, jež lid zatracuje a z něho posměch si činí, na něž časopisy poukazují jako na odklivou skvrnu naší vlády, arižuje se vlastně lidem, občanstvem, jež zatracují čím tehdy, pakli kus vepřového ze sudu do křasu má nespasiti. Jediná sláva. Velká většina násého občanstva s radostí přijímá peníze z pokladny Spoj. Států, př-

vé tak jako farmeri rádi vydělávají si peníze na cestách, jichž upravení mnoho práce nevyžaduje a cestář jest shovívavý. Ano, ano, sudu vepřového neřizují se jen ve Washingtonu, ale i v jednotlivých státech kapitolách, okresních i městských radnicích.

V kritických těchto dobách měl by lid sám sebe zkoumati a zjistiti, zda v srdeci svém nemá jen má zřeteli svůj vlastní místní prospěch místo prospěchu celého národa a země. Pak by také kongresníci ku zcela jinému náhledu přišli a nedomnívali by se, že hlavním úkolem a posláním jich jest starati se jen o zájmy obvodu, kterýž v kongresu zastupují. Kongresník nesmí a nemá zanedbávati prospěch obvodu svého, než při tom však nemá zapomínati toho, že zvolen byl k tomu, aby nepaměťal tvoriti zákony pro celou zemi. Pakli této povinnosti nedostává a jí zanedbává, není dosti velkomyslným a lépe by bylo pro něho i zemi, kdyby zůstal doma. Přítomná doba i budoucnost Spoj. Států vyžadují toho, aby v kongresu zasedali mužové vlastněnců, obětavější a prozíravější než až dosud.

J. Em. Kroupa.

CELNÍ KOMISSE.

S povděkem v celé zemi přijata najmě však prezident Wilson, od najmě však prezident Wilson, od poručené zřízení celní komise. Nelekejte se. Celní komise není drakem, jež by roztrhali eště tu naši domělou prosperitu. Dle názoru našeho celní komise měla by býti úplně nezávislou, členové její dostatečně placení, aby zůstali mohli všemluhými takto vztahující se na níž vývoz i přívoz a sehnouti odpornější faktory sazby celní, jež by stačila na krytí nutných vládních výdajů. Celní komise celní komise musel by tak naložiti a odporuční zveřejnění při rodině zdroje bohatství této země a navrhování ochrany proti zplavě cizozemských produktů, kteráž nároky očekávají se dle poskonečení evropské války.

Prezident Taft, když uzavřena byla vzájemná obchodní smlouva (reciprocity) mezi Spoj. Státy a Kanadou, ustanovil takovou celní komisi, ale přívomce její byla notně ohmazená. Vzdor tomu vykonala mnoho dobra, než následující kongres oděpřel nadále komisi tu vydržovati.

Dle sondy předních amerických národohospodářů americký kongres jest rozhodně nesehnopným potřebu celní setření prováděti. Převážná většina kongresníků nemá k tomu ani čns ani sehnopnost, a proto otázka celní jest v politice naší již po více jak šedesát roku pouhým mímem, kterýž zanešé ne-li jedno, tedy jisté několik úken vyzáží.

Zádná země nesmí býti tohona, otázka celní zavlečena byla do politiky. Doufáme, že republikánská kongresní, kteří předsídlí sili se ve prospěch zřízení celní komise, budou horlivě pracovati o to, aby komise získati mohla úplně informace v otázce této a to hned z prvé ruky a také o to, aby návrhy její co nejdříve přijaty byly. Však komise tato musí pozůstávati z mužů, kteří otázku celní studovali a to svědomitě nejen v této, ale i v jiných zemích. Musí to býti važení odborníci, jež dovedou až na dno věci té promíknouti.

Přisobením evropské války jest zřízení celní komise mnohem náležitější než kdykoliv dříve. Porozumíme nyní, kde jsou naše slabiny a jak v případě války zavislími v mnohem bysme byli na jiných národěch. Tak na příklad sledovali jsme úplnou naši závislost na barvivěch v Německu vyráběných. Na barviva ta máme zde nadbytek surového materiálu, máme tu sehnupé odborníky, jež dovedou barviva ona vyráběti a máme i potřebné kapitál na zřízení závodů, máme tu vše pro výrobu barviv potřebné, ale jedina nepřelobětná věc schází; jistota, že výroba barviv ve Spoj. Státech bude vlem, chráněna před záplavou podobných německých výrobků po válce. Té jistoty není, proto přimysl ten nebyl zde zveřejnen a následkem toho platíme dnes více za každý balíček obátek, za každou libru papíru i za každý yaril kalibru a barvivých látek na láty. A sáňati musíme i posílení pozemků, že barvy v Americe vyráběné nejsou stále a že látky nyní barvivé nevydrží ani polovinu tak dlouho jak dříve, a kolik surové

materiál na nejlepší barviva kouřem uniká z každé kokosové pece ve Spoj. Státech. To jest jen malou ukázkou pravého stavu věci.

Celní komise zjistí-li by měla všechna fakta výroby barviv se týkající, všechna fakta o cukru a mnohých a mnohých jiných životních potřebách. Komise ta musela by však státi nad všemi politickými stranami a žádna z politických stran nesměla by na ni působiti. Lid americký přeje si dnes znáti fakta. Kongres oparčiti je nemůže a nemůže také nikdo jiný, kdo otázkou celní výstražně a nestranně se nezabývával. Když v jiných zemích záležitosti celní nepodléhají vlivu politikářů, proč nemohlo by tomu tak býti i zde? J. Em. Kroupa.

SERBOCHORVATÉ.

Kraje osídlené srbským, či lépe řečeno srbochorvatským národem, rozkládají se daleko za hranice království srbského.

Počnou po několika hodinách jízdy z Pešti a od Subotice k východnímu Šarské Planiny, od reky Timok až k modrým vodám Adrie. Na celém prostranství jest všude mnoho bohatství a různost přírody. V rovných jako dlaní dolinách Běky, Srimu a Banátu, při Sávi a Dunaji, sumě sešesti široké listy na nepřehledných polích kukurmičích a za železnými vraty Dunaje rojí se pšenice a len na srážném území balkánském. Hučí v horách Šumadie. A dále na západ, za Bosnu, kámen na kameni až k Adrii, k Dubrovniku s trojicí palmami, olivami, vavříkem a j.

Přepodivné osudy a podmínky života, rozdělení devítimilionový národ srbochorvatský na několik větvi a v několik států. Do nedávna byly na Balkáně dva neodvídlé státy srbské království srbské a Černá Hora, které doufám pevně, budou zase samostatnými. Mimo toho žijí Srbochorvaté v územích, v Turcku v Bosně, Hercegovině a v trojhraní království Chorvatsku, Slavonii a Dalmarii.

Jednotný národ srbochorvatský není jednotným, jsou Srbové zvláštím a také tak Chorvaté, a hovoří jediným jazykem, velmi podobným ruskému, jak nás přivede výraz "dobro jutro", "dobar večer", klatiam sa "sluga pokoran", nebo jak ukazuje již verše nešťastného srbského poety Zmaja Jovana Jovanoviće:

Moz-li slunce sjati,
I u ernej oči?
Odvogor se dati
Tvoje erne oči.

Rozdíli mezi srbským a chorvatským jazykem jest jen v písničce Srbové píší totiž cyrilikou, kdež by Chorvaté latinou. Jesté před krátkým časem nechtěl Chorvaté Staročević uznat existenci Srbů v Chorvatsku a srbské soudy v Belhradě nechtěly přijmout po dnu chorvatská, t. j. srbská, ale psaná latinou, a žádaly za francouzský překlad. Vzdělání Srbové a Chorvaté jsou jediným příkladem ve světě, kteří mluví jedním jazykem, mohou vytvořiti společnou literaturu, jsou však tím nespokojeni, že si rozumí. Před válkou bylo však již jakosi příměří. Jesté před šesti roky četli jsme v Dubrovniku na každém chorvatském domě: "Prepali Srbi - žive! Hrvati!" a na srbských doměch zase napak: "Živí Srbi, prepali Hrvati!"

Žije jistý druh pavouka, jehož samci útočí na sebe s takovou divokostí a živivostí, že až i ubývají celý zadek a potom hynou. O Srbech a Chorvatech však ani to není možno říci, poněvadž jsou jedno tělo, tedy jeden a ten samý pavouk, který se snaží ubřazovati svojí druhou polovici.

Přímý tomu nutno hledati v historickém osudu obou částí národa. Když v VII. století před Kristem z karpatských hor přišel národ srbochorvatský v nynější jeho vlast, dostali se osudem Chorvatů po vliv Franků a Římanů. Z Říma přijímali křesťanství se západními obrady, od Franků středověké evropské feudální zřízení, šlechtu. Jinaký byl vývoj Srbů. Zbytně vatemem ješák národui moel byl vssvuzský rod Nemanjićev, a onduš vyšel první světce. Sava-mašek, athoského-chilicidarského monastýru, jeou přijal křesťanství dle obradu řeckých. Chorvaté rovní tedy post vlivem západu, kolob Srbové post vlivem východu a

Byzantie. Zůstali pravoslavnými se slovanským církevním jazykem a rychle rozšířili svojí národní církev. Od Byzantinců pak jejich panovníci přijímali ještě jako dědičtím. lásku k hrdosti a lesku císařského titulu. IV. století znělo jméno srbské celým Balkánem.

Carstvo Stěpána Dušana se rozprostíralo až po dnešní střední řecko. On vládl Bulharům a ohrcoval samotný Cařihrad. Dneš jsou Srbové na něho hrdí a považují dobu jeho panování za zlatý věk národa. Zlá se však, že neprávem. Oslněn leskem Byzantie, Stěpán nemyslel na svůj národ, ale na titul cara byzantského.

Ne na západ, kde žili Srbové, ale na jih a východ mířil se svým výboji a tím si velmi uškodil. Lid srbský si ho nevážil a zákoník z jeho doby ukazuje, že se dělí národ na pány a nevolníky.

V sedmáctém století padla samostatnost Chorvatů a za nedlouho na to, po smrti Dušana, padlo i carství srbské, které rozmetli Turci, kteří nechali Byzantii na pokoji a vrhli se k Sofii a Niši, zabrali velkou část Bulharska a pak přišla řada na Srby. 15. července na Kosovu poli padlo carstvo cara Lazara.

Mocný dojem způsobila tato událost na Srby. Opěvují ji do dnes. Nebylo tehdy Srba, pravil píseň, jež by byl tehdy nešel v boj. Žena cara, Milica, prosila, aby s ní zůstal, jediný z devíti bratrů Jugovičů, ale ani jeden nezůstal. "Odstup, sestro," každý z nich hovoril, "nemavrátním se k tobě, neodložím své, pokud by ar měl Kosovo ztratiti, jdu proli svou krev za křiz a mčrti za víru." Na to Milica padla na dnadny kámen, nedlouho zmožena. Když to slavný kníže uzel, rozkázal, aby s ní zůstal sluha Goluban, věrný sluha slez s koně. Dušan bolia ho o to prositi, aby nebolil na Kosovo a zůstal u Milice a paláci. Goluban se slzami v očích vyhověl rozkazu, odšel se ovšem do paláce, ale ueměl síly, aby se boje zdržel a utekl na Kosovo, kamž se přivádila obranná ila tureckého vojska Muratova.

Vojsko vedl starý Bogdan Jug, s nímž zahynulo devět Jugovičů, šedesát devět sokolov svých, každý deset tisíc vojska, 8 Jugem dvanáct tisíc, 8 Turky se bili, rubali, sedm pašu tureckých pobili.

A když rubali osmého, starý Bogdan Jug padl s ním zahynulo devět Jugovičů. Stejných devět sokolov svých zhyulo i celé vojsko jejího. Vyšli tři Mashevecevi s vojskem Bán Eglesa s Gajkem vojvodou, a s ním Vukasin král s nimi. Každý s třiceti tisíci muži, 8 Turky se bili, rubali, sedm pašu ubili.

Když šli bit devátého, Dva Mashevecevi padli, Bán Eglesa s Gajkem vojvodou, šetrábrého krále Vukasina, Turci koňmi zaskapali, s nimi i vojsko zahynulo. Všecl Stěfan, herog, s vojskem mnoho bylo u heroga síly, zelych šedesát tisíc vojska. 8 Turky se bili, rubali, devět pašu porubali. Když zešli bit desátého, Herog Stěfan byl dorubán, a všechno jeho vojsko, zahynulo. Vyšel s vojskem Lazar, car srbský. Mnoho bylo s Lazarem Srbů, bylo s ním sedmdesát tisíc.

Rozbili, zabrali na Kosovo Turky Turkům nenechali se ani ubráti býti by zvířeti car Lazara. Necht' soudi hah Vuku Branke-viće.

Ze zradil na Kosovu vlast, Lazara Turci převládali, a padl tehdy car Lazara, a s ním celé jeho vojsko.

Takové bylo na Kosovu krvoprávní, že když daleko od Kosova a reky Sitnice, prala Turkyne v ten den prádu, viděla, jak plavěka byla ruda krví a na ní plavěky zhrané ubitých. Zahynul i Murat. Jeho zabití vojvodu Miloš. Nikdy arada nepřinesla štěstí Zvítání Turci.

Porážka křesťanů vyvolala lítost na severu. Rusové tehdy šli s nimi trpěti pod jarmem tatarským a pomoci nenasliti. Byl tu však i bohatý srbský národ polský. Z dole Kurionie i Gopla, s poli Varšavských, s hor Tatranských, sebral král polský Vladislav roku 1444 svoje rytířstvo a uderil na Turky a Varu. Ale 25.000 mužů nemohlo přemoci sutánovo vojsko. Paol chrabrý Vladislav, padlo i

jeho rytířstvo a i jemu pějí srbské písně slávy. Zachovány jsou ve velkolepé "Osmanoni" básni Gundulićevě.

Křesťané zůstali pod močí sultána a přišla na ně čtyři sta roků dlouhá noc.

Jen jediný kraj zůstal svobodným, pod Dynarskými Alpami, a pèvee o něm praví.

"Daleko na jih k moři
mili si sokoli hnízdo"

Tam u zálivu Boky Kotorské zdvihají se hory. Jdeš dvě tři hodiny a pod tebou stále ještě Kotor. Až konečně dojdeš na Cetin, Nikde stromu, nikde trávy ani potůčku. Lovčen, kde odpočívá poeta vladyka Petr Petrović. To jest Černá Hora. A tam dále pole, které vypilo tolik srbské krve.

Dnes znovu země srbská jest uchlívěna. Dnes však křesťany a věru, že nevedli si tito lépe, nežli si vedli Turci s nimiž se dnes spoji.

Odplata za to, že Srbové drželi Turky jako hráz příval, jež hrozil zaplaviti celou střední Evropu. Dnes však i Černá Hora padla, poprvé, od svého trvání.

Kdy vrátí se jim svoboda?

VZRUSTAJÍCÍ AKTUALITA OTAZKY POLSKÉ.

V poslední době moži se zjeviti svědčení o vzrůstající aktualitě o tázky polské. Plyne to především ze situace vojenské a ze všeobecného uznání — jež v kruzích spojeneckých, tak i centrálních mocností, že politické řešení otázky této mti ze mti znamená vliv na válečný výsledek v Polsku. Proto zájem — na jedné straně Ruska, na druhé Německa — vycházející se rýsovatí s větší určitostí. Tak na pr. "Gazeta Polska", vycházející v Moskvě, přinesla nedávno zprávu o podrobnostech plánu ruského, který obsahuje asi tyto sliby:

V Ruské státové spojení Polaku má se dostati neodvislé kritické správy, zákonodárního sboru, vstáti sněmovny, samostatného rozpočtu a berního systému, soudnictví i školství. U celní řeci má býti polština; katolické náboženství jest převládající a více ostatním náboženstvím vyznáním povolati na snášenlivost. Rusem se priznivá právo používatí ruštiny a zaručuje se jim příměrný počet ruských škol obecných i středních. Rozhodování o poválečných záležitostech vyhražuje se dně, do až zemský sněm vyslal by delegáty. V čelo země vstoupil by místopředsitel jmenovaný carem; je mu přiděleny by byly různé komise. V Petrohradě sídlil by zvláštní tajemník pro Polsko, aby prodkládal carevi jistá rozhodnutí k potvrzení. Nejvyšší instancí ve správních věcech byl by však kasací soud s Polskem.

Na první pohled je patrné, že tento plán ruský má ve do upřímosti, reálnosti, zejména pak ve do naděje na uskutečnění nesravnatelnou výhodou proti plánu německému, který nedávno prozrazen byl eurýským dopisovatelem Seceola, a stal se předmětem zve diskusse v tisku. Německo totiž vidone stále patrněji nedůvěru a zdrženlivost polského obyvatelstva v království oprati své "osobozování" armáde, chtělo by nákyim okázalým činem získati polské sympatie a polskou samostatnost pro nastávající rozhodne boje na frontě východu a zamýšlil př v nejbližší době vyhlásiti samostatnou Polsku — pravděpodobně pod zebem Františka Josefa, která o všem za toto dobrodlní byla by povinná všemi svými zbyvajícím silami přispěti k obraně své východní hranice, resp. k obraně Německa. Rozumal se samo sebou, že o nějaké změně v osudu Poznanská není ani řeč, a také německá prakse v této části Polska ani v nejnějším se nezměnila, zatím co v nejvýchodnějších obsažených provinciích ruských, majících k Polsku případnosti, s obdivuhodnou horlivostí vyměje se o byvatelstvu úřední polština-Hlavni smysl tohoto plánu byl ovšem v úmyslu vyzádkovat jednak pro armádu, jednak pro průmysl množství polského obyvatelstva, pokud je ještě k dispozici. Jedné v tomto ohledu mysli to Německo nepřimně, jinač šlo se, že sama je převládající a neodvratností plánu. Kdyžby věřilo v možnost přetržiti obsazené území ruského Polska, jistě nebylo by opustilo původní svůj plán, zastupovaný př dosud jistou částí dynarských

a vojenských kruhů, totiž nové dělení Polska. Je zajímavé, že za upuštění od dělení Polska vyměňuje př si Berlín svolení Františka Josefa k celinmu spojení Rakouska a Německem.

Je potěšitelné, že hlavní plán v kruzích polských setkává se s energickým odporem. Jen snad Rakousko dá se zlákat, a vzla se de-finitivně své samostatnosti ve prospěch Německa za slib něčeho, čím samo Německo nemůže disponovati. — Č. S. S.

NÁLEZY VE STŘELECKÝCH ZÁKOPECH.

Dosud nikdy nebyla tak rozsáhlá místa evropské pevniny tak důkladně překopána jako v nynější tam zručené válce, v níž v nejbližších případech hledá vojenská taktika ochranu pod zemí, tak že vojín jest přímo na tuto odkázán. Neopřekvapí tedy asi nikoho, že dostanou se na denní světlo předměty z dob historických a předhistorických, jež dosud odpočívaly v lůně země a teprv nyní, za tak podivných okolností jsou získány pro člověčenstvo.

Jak dokazuje přehled uveřejněný v jistém odborném časopise setkaly se takové vykopávky s velkým výsledkem a sice nejen stran počtu a bohatství, nýbrž i stran ceny a vzácnosti.

Tak na příklad bylo na západní frontě ve Francii u Soissons prohlédáno 32 hrobů, na které se přišlo náhodou, a sice nálezem pásků na krk zhotoveného z bronzu. Na východě objeveno bylo před nedávnem kopáním u mostu poblíže městečka Loetzen velké množství předhistorických předmětů, jež ovšem byly opatrně vybrány a uschovány. Celá řada zvláštních a skutečně vzácných předmětů pochází z vykopávek v pevnosti poblíže Královce. Zde totiž přišlo se při kopání zákopů na celý hrob. Nálezem oštěpu a několika koňských kostí upozorněni hledali vojín opatrně dále, odstranovali pozorně hlínu z vykopávky až konečně byla jich opatrnost korunována úspěchem — přišli totiž na staré zřítel. místo, kde se pohřbívalo ohněm.

Misto to nalezlo se asi 18 couků pod zemí a pozůstávalo ze 4 do křulu sestavených kamenů, v jichž středě objeveny střepry prasklých pohřebních, koňské kosti a koňské zuby. Ze se jedná skutečně o zřítel, bylo možno poznati dle černé země smíchané s popelem, jakož i dle koňské dřevěného uhlí, jež vypadaly jako by před krátkým časem byly páleny. Předměty ze železa a bronzu nalezenej na východě a západě pozůstávaly obyčejné z jednotlivých částí výzbroje jako oštěp, železných koňských údelů, nože a kamenných šípů. Téměř všechny z zákopěch střeleckých vykopané předměty náležejí předhistorické době, a sice době kamenné, železné a bronzové. Tož máme a spunky svědčí jasné o výzbroji z dob válečných předhistorických. Není třeba ani podotýkati, že znalost předhistorického umění byla tímto nálezem značně rozšířena.

Oznamování se vypláči.

Jistá hezká mladá učitelka na venkovské škole byla překvapena jedného dne při vstoupení do třídy, když na tabuli nalezla napsáno: "Já umím ze všech hochů nej lépe děvčata libat." Bylo jí oznámeno, že John Jackson, jeden z největších a nejhezčích hochů ve škole, je původem nápisu.

"John," ptala se učitelka, "napisal jsi to?"

"Ano!"

"Zůstaněš zde se mnou po škole?"

"John zůstal nějakou dobu po rozpuštění třídy po škole a když vyšel potkal kamaráda.

"Naproskala ti?" ptal se kamarád.

"Ano dost málo," odpovídal John.

"Ale vyhubovala ti, co?"

"Také ne!"

"Tak co ti udělala?"

"To ti odpovím, ale tolik ti řeknu, že se oznamování vypláči."

Ve škole.

Učitelka—Alberte, pověz nám, co je to vít.

Albert—Vít je vauček, který má moe na spěch.

Kdy má don.

Ona: "Víš-li pak kdy máš dost?"

On: "Když máš, dost, vůbec nic nevíš."